

der gaae ud paa Fremskridt? Dette forekommer mig at være aldeles klart; Departementscheferne søge at opretholde Ansættelser, som tidligere have gjort sig gjældende. Derimod var det naturligt, om Ministeren, naar han skulde støtte sig til et Fremskridtsparti, søgte at indrette sig mere efter Forholdene, saaledes som de for Diebliffet ere, og bestræbte sig for netop at indføre noget Nyt i den Henseende. Den høitærende Minister sagde, at jeg vilde have flere Departementschefer. Nei, dette er ikke Tilfældet. Jeg vil ikke have flere Embedsmænd, der skulde kunne modtage Referater fra de forskjellige Contoirer, jeg vil kun have, at Ministeren selv skal være den, der tager imod Referaterne af den, der behandler Sagerne i Contoiret. Smibler tid er det mig naturligt klart, at Ministeren ikke selv kan faae Leilighed til i den fulde Udstrækning at sætte sig ind i alle Sagerne; saamegen Forstand har jeg dog paa den Slags Ting. Men deraf følger ikke, at man skal have flere forskjellige Departementschefer under den enkelte Minister. Det vilde efter min Mening tværtimod være meget rigtigere, hvis man endelig skal have en Departementschef, om man gik den Vej, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Alders) for et Diebliff siden nævnte, nemlig at have en enkelt; men som en Modvægt mod ham maatte Ministeren da have en anden Mand, som deelte hans politiske Ansættelse, og som han havde fuld Tillid til. Da kunde man sige, at der stod to Kræfter mod hinanden, af hvilke den Eine saae Sagen fra det politiske Standpunkt, som Ministeren indtager, og den anden fra Fortidens Standpunkt og lod høre Traditionens Røst. Derved kunde maastee tilveiebringes en saadan fleersidig Betragtning, at Ministeren med stor Tryghed kunde gaae ind paa at gjøre Forandringer der, hvor han troede, det kunde fremme et Døst, som næredes hos Repræsentationen. Han kunde da saameget lettere komme til at ville være og til at kunne være en parlamentarisk Minister, end naar han alene skal være indskrænket til hos sine meest

betroede Embedsmænd bestandig at høre Traditionens Røst. — Om den Maade, hvorpaa Sagerne kunde afgjøres mellem de forskjellige Ministerier, hittede den høitærende Finansminister, at med Hensyn til det Ansvar, som de vedkommende Ministre havde, og med Hensyn til Mellemautoriteterne var det en Nødvendighed, at der fandt en skriftlig Forhandling i en betydelig Udstrækning Sted, naagtet han ogsaa indrømmede, at den muligvis kunde indskrænkes. Den høitærende Minister sagde, at det ikke gik an at sidde roligt ved det grønne Bord og behandle Sagerne mundtlig. Men dertil vil jeg svare, at ligesaa vel som Ministerne kunne bære det Ansvar, der paahviler dem med Hensyn til deres Stilling og Forhold i Statsraadet, hvor der føres en Protocol, saaledes maatte de ogsaa kunne bære det Ansvar, som kunde følge af saadanne mundtlige Afgjørelser mellem de forskjellige Ministre. Det er en Selvsølge, at der ogsaa maatte føres en Protocol, saa at der ikke deri ligger nogen uoverstigelig Hindring for en Rettelse i de Sager, som afgjøres mellem flere forskellige Ministerier. — Efterat det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) atter har omtalt Sædtillæget og derved bemærket, at man vilde have risikeret i et Aar som dette at have seet Dyrctidstillægslove fremkomme, hvis ikke Sædtillægsbestemmelserne havde været gjældende for en heel Deel Embedsmænd, vil jeg derom kun anføre, at jeg er overbevist om, at der kan komme den Tid, hvor man, naar man har faaet den forhøiede Lønning slaaet fast, kunde gaae sig tilbage til og maastee faae den Forholdsregel sat igjennem, som man nu vil forlade, nemlig Beregningen efter Sædtillæget, idet man da maastee let kunde faae det gjort klart, at der endnu, naagtet Lønningen er forhøiet, dog er Anledning til i dyre Aar at have en saadan Indretning, hvorved man udgaaer paany at komme med Dyrctidstillægslove. Dengang Sædberegningen blev indført, var der saaledes flere Classer af Embedsmænd, med Hensyn til